

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Marc Levy

Un alt fel de fericire

Traducere din franceză de
Aliza Peltier

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Teodora Nicolau

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Joël Renaudat / Éditions Robert Laffont d'après photos
© Photo12 / Alamy et © Richard Spiegelman

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Mihail Nacu
Dușa Udrea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEVY, MARC

Un alt fel de fericire / Marc Levy; trad.: Aliza Peltier. – București:

Editura Trei, 2014

ISBN: 978-606-719-141-7

I. Peltier, Aliza (trad.)

821.133.1-31=135.1

Titlul original: UNE AUTRE IDEÉE DU BONHEUR

Autor: Marc Levy

Copyright © Éditions Robert Laffont, S.A., Susanna Lea Associates, Paris, 2014

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-141-7

Pentru Pauline, Louis și Georges

„Nu există întâmplare, există doar întâlniri.“

Paul Éluard

Îi ținea jurnalul intim în mâini, ahtiat după cuvintele pe care ea le așternuse pe hârtie, încercând să-i recunoască trăsăturile într-un personaj sau altul, ecoul discuțiilor pe care le purtasera prin cafenelele din Greenwich Village, un episod sustras timpului. Iar la fiecare pagină pe care o întorcea, își asculta inima bătând, cu răsuflarea tăiată de o iubire a cărei amintire se ștersese ca urmele călătorului care se îndepărtează mergând prin zăpadă.

Pe când se lăsa înserarea, el citea mai departe, așezat singur la masa din unica încăpere a casei sale, nepăsându-i nici de cină, nici de ceasurile care îl purtau în noapte. Acasă nu avea nimic de prisos, dar nu-i lipsea niciunul dintre lucrurile de care avea nevoie ca să supraviețuiască. Atunci când primele licăriri ale zilei se strecurară prin jaluzele, închise manuscrisul și, cu mâinile așezate pe genunchi, își zăgăzui lacrimile trăgând adânc aer în piept.

Ea-și povestise viața fără să-l pomenească vreodată, fără să facă nicio aluzie la rolul pe care el îl jucase ori la alegerea pe care o făcuse pentru ea, și se întrebă dacă era rodul unei nepăsări sau al unei ranchiune pe care timpul nu o alinase.

Se duse până la chiuvetă, își privi chipul în oglinda crăpată ce atârna de un cui și nu recunoscă trăsăturile bărbatului care îl bântuise în timpul lecturii. Poate că acesta era motivul care o îndreptățise pe Hanna să-l șteargă din trecutul ei. Ce ți-e și cu amintirile astea, își zise el dându-și cu apă rece pe față. Unii oameni dăinuie pe seama lor de parcă viața le-ar atârna de-un fir ce-i ține departe de moarte; alții le dau uitării ca să însenineze timpul ce le mai rămâne.

Își pregăti micul dejun: o cafea și niște jumări de ouă cu o felie de șuncă ce sfârâiră în tigaia din fontă pusă pe reșou. Poate că lăsase un indiciu, un răspuns la nedumerirea pe care o provoca dispariția ei, o pistă. Altfel, ar fi ars paginile acestea sau le-ar fi luat cu ea.

Își puse farfuria în chiuvetă și își reluă locul la masă.

— Dumnezeu mare, Hanna, nu se poate să nu fi știut în asemenea hal adevărul! Înjură el frecându-se pe obraji ca să alunge somnul.

Se uită la ceasul de perete, se ridică și deschise dulapul ca să-și facă bagajul. Îndesă trei cămăși, niște rufărie de corp, un sacou din lână și un pulover. Apucă plicul în care se aflau toate economiile lui, îl vârî în buzunarul de la haină, își luă pălăria și tocul de armă din cuier, verifică dacă piedica de siguranță a revolverului era trasă și-l băgă în fundul genții. Apoi se puse în genunchi în fața șemineului, înăbuși jarul din vatră, controlă cârligele obloanelor, stinse lumina și deschise ușa casei.

Soarele dimineții de sfârșit de iarnă nu se ridicase încă pe cer. În fața lui, drumeagul se îndrepta spre șosea. Odată ajuns la intersecție, îi rămâneau de mers șase mile¹ până la crucea unde se oprea autobuzul. N-avea vreme de pierdut, vântul care sufla putea să-l încetinească. Dar măcar avea să-i abată mirosul din calea lupilor. Mai că și-ar fi dorit ca haita să-l adulmece ca să-și golească încărcătorul și imediat i se făcu ciudă pe sine însuși pentru că își îndreptase mânia împotriva lor. Până la urmă, el și lupii ajunseseră să se înțeleagă. Când pleca la vânătoare, îl urmau de la distanță. Când își doboră prada, așteptau să o spintece ca să vină să mănânce din carnea pe care le-o lăsa pe carcasă. Când tăia lemne, îl pânneau de sus de pe deal până când le făcea semn, dând din cap, că se întorcea acasă și că avea arma încărcată. Lupii păreau să fi înțeles regula, niciunul nu se apropiase vreodată, iar Thomas Bradley nu fusese niciodată nevoit să tragă în vreunul dintre ei.

Era amiază când ajunse la cruce, iar casa dispăruse de multă vreme din zare. Pământul se întindea, plat, cât vedeai cu ochii.

Autocarul se apropia. Era prea departe ca să i se audă hurelul motorului, dar se zărea praful pe care-l învolburau roțile. Expediția aceasta avea să fie, poate, cea mai mare greșală pe care-o făcuse în ultimii treizeci de ani. Dar cum să nu gândească astfel când se încumeta să confrunte o amintire ce-l însoțise toată viața cu o realitate care risca s-o spulbere?

Tom ridică o mână ca să-l vadă șoferul și, pe când se deschideau ușile autocarului, zâmbi, zeflemisindu-se și

¹ O milă are aproximativ 1,6 km, 9,6 kilometri. (N. red.)

recunoscând în sfârșit că în toți anii aceștia, sub aparența cuiva căruia nu-i era frică de nimic, se ascundea un bărbat vulnerabil în fața unei femei.

— Dar ce femeie! îi spuse el în treacăt șoferului care-i dădea rest la bancnota pe care i-o întinsese.

Douăzeci de dolari ca să-și plătească trecerea, prima etapă din cea mai frumoasă dintre călătoriile pe care vi-sase să le facă. O să meargă până la capăt, singurul lucru care-l putea împiedica ar fi fost să moară pe drum, dar, atâta vreme cât îi mai rămânea o fărâmă de viață, avea s-o caute.

Tom Bradley sperase mult timp că această clipă avea să sosească. Dacă ar fi fost cinstit cu sine însuși, ar fi recunoscut că o pândise. Iar când în ajun, un polițist tânăr, ca atâția alții pe care îi pregătise de-a lungul carierei sale, îi bătuse la ușă ca să-i aducă un plic în care se aflau un manuscris și un bilețel de la prietenul său, judecătorul Clayton, știuse că viața aceasta la care renunțase încetul cu încetul nu-și încheiase încă socotelile cu el.

Ducându-se să se așeze pe un scaun din spate, Tom Bradley își miji ochii și se lăsă cuprins de un enorm hohot de râs. Nu era sfârșitul, ci începutul unei mari aventuri.

1.

La prima vedere, Milly pare puțin rock'n-roll. E felul ei de-a se purta în stilul Patti Smith la tinerețe, care provoacă această primă impresie, dar se dă și ea mare. Viața lui Milly nu-i nici pe departe rock'n-roll. Când nu are pe nimeni prin preajmă, lucru care se întâmplă adesea, Milly ascultă muzică clasică dată foarte tare, pentru că doar Bach, Grieg și Glenn Gould izbutesc să înăbușe ecoul singurătății sale.

*

Milly Greenberg plecase din Santa Fe după ce obținuse o bursă de studii la Universitatea din Philadelphia. 2 200² de mile și șase state despărțeau orașul în care se născuse de acela în care locuia acum, distanță pe care voise s-o creeze între viața ei de fetișcană și viața ei de femeie. Și totuși, Milly se plictisise să frecventeze cursurile de drept din Pennsylvania aproape la fel de mult ca atunci când era mică în New Mexico. Cele trei lucruri

² 3 540 de kilometri. (N. red.)

care o îmboldiseră să nu renunțe la facultate erau traiul ce i se oferea în campus, faptul că-și făcuse un prieten adevărat și acela că, în ciuda firii sale nu întotdeauna plăcute, profesorii o prețuiseră. Milly nu se integrase niciodată în grupurile acelea de fete care se mâțâiau de dimineața până seara, se fardau în fiecare pauză, singurele știri pe care le urmăreau fiind cele legate de personalitățile la modă, considerând ca trăsnăile și dezamăgirile lor sunt mai pasionante decât soarta lumii. Nu umblase nici cu băieții care-și transpirau preaplinul de testosteron pe terenurile de sport, cu umerii lor prea lați, căpățânile acoperite de căști și obrajii pictați în culorile echipei universitare de fotbal american. Milly fusese o studentă invizibilă și sânguincioasă, ceea ce, dat fiind faptul că dreptul o plectisea de moarte, arăta cât de hotărâtă era să facă ceva cu viața ei. Ce anume habar nu avea, dar o soartă o aștepta, o soartă care avea să se dezvăluie într-o bună zi.

La sfârșitul celor patru ani de studii, universitatea refuzase să-i prelungească bursa, dar îi propusese un târg pe care doamna Berlington îl descrisese ca fiind un „schimb reciproc avantajos“, mai precis să colaboreze în cadrul serviciului juridic în calitate de asistentă stagiară (serviciul juridic fiind alcătuit doar din doamna Berlington), plata — cinci dolari pe oră, o asigurare de sănătate și o locuință de serviciu. Milly acceptase imediat. Nu pentru că postul ar fi interesat-o, nici pentru, bineînțeles, salariu, ci pentru a rămâne în campus. De-acum înainte, își avea acolo reperele și tabieturile.

Chiar și-n prezent, lui Milly îi plăcea să-și ia micul dejun la Tuttleman Café, să străbată peluza cea mare la ora

8:53, să treacă prin fața bibliotecii Gutman la 8:55, apoi să pătrundă în clădirea administrativă, unde își începea ziua de muncă la 8:57. La 11:50 comanda pe calculator un sendviș cu pastramă pentru doamna Berlington. La 12:10, străbătea iar peluza până la cafeneaua din Kamar Campus Center, lua sendvișul doamnei Berlington și o salată de primăvară pentru ea și se întorcea apucându-se pe aleea periferică, ceea ce-i îngăduia să treacă din nou prin fața bibliotecii. Mânca așezată în fața șefei sale și se apuca iar de treabă la 12:30. La 15:55, băga în sertarul biroului carnețelul cu însemnările dictate de doamna Berlington, carnețel pe care așeza fotografia cu o ramă metalică de culoare argintie din care-i zâmbea bunică-sa, încuia sertarul și pleca la ora 16.

Străbătea campusul pentru ultima oară pe ziua aceea, de data aceasta spre parcare unde Milly reintra în posesia singurului lucru care atesta că nu era o angajată chiar atât de convențională: un Oldsmobil decapotabil din 1950, proprietate a bunică-sii, care i-l oferise cu câțiva ani înainte de plecarea ei din Santa Fe. Mașina aceasta, pe care o întreținea cu meticulozitatea unui colecționar, valora astăzi cam vreo optzeci de mii de dolari. Cabrioletul, scos pe porțile Uzinelor Oldsmobil cu trei decenii înainte ca ea însăși să iasă din burta maică-sii, reprezenta, în caz de lovitură a sorții, o adevărată asigurare de viață. O viață care, la începutul celor treizeci și unu de ani, îi convenea pe deplin.

La ora 16:06, Milly se așeza la volan, răsuca butonul radioului și-și desfăcea părul, apoi pornea motorul și asculta cum huruitul celor opt cilindri adăuga câțiva bași la o fugă de Bach, o simfonie de Mendelssohn sau unei alte partituri de muzică clasică.

Începând din clipa aceea, Milly devenea totuși un pic rock'n-roll. Cu pletele în vânt, indiferent de temperatură, mai puțin atunci când ploua, se ducea până la benzinăria 7-Eleven, unde-și potolea setea cu o coca-cola vândută cu doi dolari și șaptezeci de cenți și-și adăpa mașina cu două galoane³ de benzină la șapte dolari și treizeci de cenți. În fiecare seară, uitându-se cum se scurgeau cifrele pe cadranul pompei, număra minutele pe care le petrecuse copiind rapoartele doamnei Berlington. Zece dolari cheltuiți în cinci minute, adică treizeci de mii de semne bătute la tastatură în timpul dimineții. Restul salariului îl folosea ca să plătească cina — cum sendvișul doamnei Berlington era pe cheltuiala serviciului juridic, Milly căzuse foarte repede la învoială cu angajatul de la Kambar Café ca prețul pastramei să se ridice la suma pentru o salată de primăvară —, să-și cumpere câteva haine, să-și sporească discurile din colecție, să-și ofere un bilet la cinematograful sâmbăta și, mai ales, să-și întrețină Oldsmobilul.

Pe angajatul de la Kambar Café îl chema Jo Malone. Un asemenea nume nu se născoceste. Adevăratul său prenume era Jonathan, dar, considerase Milly a cărei ureche muzicală nu dădea greș, „Jonathan Malone“ nu suna la fel de bine. Jo, care, datorită ei, se alesese cu un nume demn de un personaj de film cu gangsteri, era un tânăr cu un trup zvelt și elegant, pe care natura îl înzestrase cu o fire de poet. Nu izbutea el anevoioasa scamatorie de a alcătui pentru Milly, în fiecare zi și în orice anotimp, o minunată salată de primăvară?

³ Aproximativ 7,5 litri. (*N. red.*)

Jonathan Malone era îndrăgostit lulea de o oarecare Betty Cornell, care nu s-ar fi uitat în veci la un angajat de cafenea, chiar dacă acesta din urmă ar fi citit pe nerăsuflăte toată opera lui Corso, Ferlinghetti, Ginsberg, Burroughs și Kerouac, iar Jo le știa toată proza aproape pe dinafară. Jo Malone se străduia să pună un strop de poezie în sendvișurile și salatele la cinci dolari și cincizeci de cenți, în speranța că, într-o bună zi, avea să-și continue studiile și să le învețe minunata lume a cuvintelor pe niște fetișcane ale căror modele erau Britney Spears, Paris Hilton și niște manechine anorexice. Milly îi spusese adesea că avea sufletul unui propovăduitor care și-ar fi ales literatura ca religie.

Plecând din benzinărie, Milly intră pe Highway 76, unde apasă tare pe accelerație până la ieșirea următoare pe care se înscrise ca să se întoarcă acasă.

Milly locuia într-o căsuță de lemn pe Flamingo Road, chiar în spatele rezervorului de apă din cartierul său de la periferie. Era un cartier fără pretenții, dar cu un anumit farmec. Orașul se oprea la Flamingo Road, acolo unde pădurea își reintra în drepturi.

Seara, Milly citea, mai puțin vinerea, când venea Jo și lua cina împreună. Se uitau la câte un episod dintr-un serial care le plăcea amândurora: o avocată, nevastă de viitor senator, își vede viața schimbându-se cu totul când aventura lui bărbatu-său cu o call-girl este dată la iveală de presă.

La sfârșitul episodului, Jo îi citea cu voce tare poemele pe care le scrisese în timpul săptămânii. Milly îl asculta cu atenție, apoi îl silea la o a doua lectură, acompaniată

de data aceasta de o bucată muzicală pe care o alegea în funcție de textele lui Jo.

Muzica era elementul care îi unise de la prima lor întâlnire, ba chiar o provocase.

*

Ca să mai câștige un ban în plus, Jo cânta la orgă, în biserică. Îndeletnicirea cu pricina fiind plătită forfetar cu treizeci și cinci de dolari, Jo se dădea în vânt după înmormântări.

Nunțile durează prea mult, invitații se așază cu greu la locurile lor, mireasa se lasă așteptată, urările țin o veșnicie, iar el este nevoit să tot cânte până când mirii și invitații lor pleacă din fața bisericii. Avantajul înmormântărilor este că morții sunt de o punctualitate fără cusur. De parcă n-ar fi fost de-ajuns, preotul avea o sfântă groază de sicrie și sărea sprințar peste pasaje întregi din cartea de rugăciuni ca să termine slujba în cel mult treizeci și cinci de minute.

Minutul și dolarul, iată un serviciu nemaipomenit, iar Jo, care nu era singurul muzician la care preotul făcea apel ca să-i țină isonul la ceremonii, nu uita niciodată să citească necrologurile publicate în ziarul de duminică, doar ca să fie primul înscris pe agenda săptămânii.

Într-o miercuri dimineață, în timpul unor funeralii, pe când începea o fugă de Bach, Jo zărise o tânără femeie care pătrundea în biserică. Ceremonia se apropia de sfârșit, enoriașii dădeau să se ridice ca să-i aducă un ultim omagiu doamnei Ginguelbar, care ținuse la viața

ei o băcănie și care fusese omorâtă prostește de o stivă de lădițe pline cu pepeni verzi, de două ori cât ea de înaltă, ce i se prăbușise peste piept. Biata doamnă Ginguelbar nu murise pe loc, probabil că agonia îi fusese îngrozitor de lungă, căci rămăsese toată noaptea să se sufoce sub o grămadă de cucurbitacee, care o lăsaseră fără ultima suflare.

Sosirea lui Milly, în blugi, cu un tricou decoltat și părul desfăcut, atrăsese atenția lui Jonathan, atât de tare prezența ei contrasta cu cei adunați acolo. De la locul său, organistul are privilegiul de a vedea până în cel mai mic amănunt tot ce se întâmplă în biserică.

Chiar și astăzi, când pe Milly o apucă lehamitea, Jo o îmbărbătează povestindu-i câteva întâmplări picante la care asistase. Mâini poficioase care ridicau câte-o fustă sau mângâiau vreun pantalon, vecini guralivi care șușoteau fără să ia defel seama la ceremonie, capete care se clătinau ușor înainte de a se lăsa biruite de somn, alte capete care se întorceau ca să se uite pe furiș la vreo femeie, contrariul producându-se și el, și încă mai des decât s-ar crede, hohote de râs când părintele, care era peltic rău, îl invoca pe *Dumnezeul cel preaputinos și misericordios*. Până și bibliile care ascundeau câte un mobil sau vreo carte nu-i scăpau lui Jo.

În miercurea aceea, când ușile nici nu se închiseseră bine, Jo se ridicase de la orgă ca să coboare în goană scara spiralată care ducea nu departe de confesional. Tânăra rămăsese singură pe o bancă, în vreme ce cortegiul o însoțea deja pe doamna Ginguelbar la cimitirul de lângă sacristie.

Se așezase lângă ea și destrămasese până la urmă tăcerea întrebând-o dacă era o rudă a moartei. Milly îi mărturisise că nu o cunoștea și, înainte ca Jo s-o întrebe de ce se afla acolo, ea îi spusese că avea o bună digitație, că-i plăcea sensibilitatea lui și felul în care-l interpreta pe Bach. Minutul acela însemnase sfârșitul a două singurătăți. Aceea a lui Jo, care nu auzise niciodată niște lucruri atât de frumoase despre felul lui de a cânta, și aceea a lui Milly, care nu avusese niciodată chef să devină prietena nimănui de când sosise la Philadelphia.

Jo o luase de mână ca să o ducă spre scara spiralată. Milly se minunase descoperind felul în care se vedea nava bisericii de la tribună. Jo o poftise să se sprijine de tuburile orgii care se cățarau de-a lungul peretelui, se așezase la claviatură și interpretase o toccata în re minor.

Milly avusese impresia că muzica îi răzbea trupul, îi pătrundea în inimă, că tempoul îi bătea până în vene. Senzația aceasta de a fi străbătută de note era dumnezeiască. Din păcate, concertul acesta privat fusese întrerupt de preot. Mirându-se că nu-și afla biserica adâncită în tăcere, urcase și el. Când dăduse peste Milly cu spatele lipit de tubulatură, cu gura căscată și în extaz, făcuse o mutră de exorcist ajuns în fața diavolului. Jo se oprise din cântat și, când preotul îl întrebase cine era tânăra ce-i stătea alături, se bâlbâise așa de tare, că explicațiile îi păruseră de neînțelese.

Milly îi întinsese mâna preotului ca să-l salute și pretinse, cu un tupeu care-l uluise pe Jo, că era sora lui. Încrunțat, preotul pusese cei treizeci și cinci de dolari ai lui Jo pe o băncuță și îi rugase să plece.

Odată ajunși în fața bisericii, Jo, pe care încă îl chema Jonathan, o invitase pe Milly la masă.

Zece ani mai târziu, li se mai întâmpla să se ducă să așeze un buchet de lalele pe mormântul doamnei Gingu-elbar, în ziua când își sărbătoreau întâlnirea.

*

Milly trecuse printr-o întâmplare teribilă care o apropiase de Jo. Avusese legătură cu munca ei.

Serverul campusului fusese piratat. Directorul universității bănuise ceva în neregulă când studenții intraseră în sesiune cu o dezinvoltură neobișnuită. Și mai neobișnuit încă, profesorii nu fuseseră în stare să dea mai puțin de optzeci de puncte din o sută la examenele scrise. Foarte repede, se dovedise că cineva avusese acces la subiecte.

Până atunci, serviciul juridic al universității nu se ocupase decât de niște cazuri banale, verificări de polițe de asigurări, cereri de diverse certificate, redactări de note administrative de toate soiurile (directorului îi plăceau la nebunie notele care reglementau comportamentul studenților în campus, scopul acestora fiind mai cu seamă stabilirea lucrurilor pe care nu aveau voie să le facă). Așa că, atunci când dăduse buzna în biroul juridic ca să anunțe că universitatea se pregătea, pentru prima oară în istoria ei, să depună plângere, pe deasupra și penală, tensiunea arterială a doamnei Berlington ajunsese la niște niveluri paroxistice, depășind chiar și media notelor obținute de către studenți la parțiale.

Redactarea plângerii penale nu-i luase decât o jumătate de zi doamnei Berlington și tot atât lui Milly ca s-o retranscrie. Amândouă ar fi preferat — mai ales doamna Berlington — ca munca aceasta să le ocupe ceva mai mult timp, un timp care justifica pe deplin gravitatea faptelor